

[Lissa Mathiasen]

ligheder har undret sig over vores holdning i den sammenhæng. Tingene bør ikke blandes sammen, og vi er meget enige med »Sind« om denne sammenhæng.

Som nævnt ved andenbehandlingen lægger vi meget vægt på de ændringer, vi har fået ind i lovforslaget. Det er helt klart skridt i den rigtige retning. Det at sikre normaliseringen af psykiatrien til det øvrige sygehusvæsen, det at fastslå, at forholdene ikke må være ringere end i det øvrige sygehusvæsen, det at fastslå, at såvel opholdsrum som enestuer som ophold i frisk luft som personalenormering som uddannelse for at forhindre angst og aggressionsskabende situationer for patienterne er meget væsentlige ting.

Vi har nu også fået indført en revisionsparagraf, således at vi i samlingen 1994-95 skal have loven op igen. Jeg er glad for den beslutning. Den sikrer ikke blot, at vi til den tid vil have mulighed for at følge forslaget op, men at vi også samtidig kan konstatere, hvor langt man er nået ude omkring. Eller sagt på en anden måde: Socialdemokratiet vil nøje i de kommende år følge udviklingen frem til den planlagte revision for at se, om de her ønskede forbedringer virkelig kommer.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at jeg synes, det er beklageligt, at SF har besluttet ikke at støtte forslaget og derved ikke har fundet anledning til at støtte de forbedringer, der her bliver gennemført til gavn for de psykiatriske patienter. Jeg synes, det er dybt beklageligt.

Derimod er det med glæde, jeg har noteret mig hilsenen, vi på det seneste har fået fra »Sind«, hvori det hedder, at de imødeser, at vi hurtigt får gjort loven færdig i Folketinget til gavn for de sindslidende.

Carsten Andersen (SF):

Må jeg have lov til at indlede med at citere Kaj Munk, hvor han i »Før Cannæ« lader Fabius Maximus sige til Hannibal: »Jeg kondolere overmagten med sejren.«

Jeg vil også godt i dag kondolere flertallet med sejren. Et samfunds kulturelle status kan måles på, hvordan samfundet behandler sine afvigere. Skal man se på det danske samfund ud fra den betragtning, er det ikke kun »behandling« af afvigere, men hvordan vi producerer afvigere, der skal med i denne vurdering.

Under debatten om den lov, som nu skal vedtages, blev det nævnt, at det fra SF's side var politisk paradespil, når vi gjorde et politisk arbejde med at skaffe forbedringer og påvise nødvendigheden af forbedringer for en af vores afvigergrupper, nemlig de psykiatriske patienter. Det er ikke politisk paradespil at påvise, at Danmark har voksende sociale og sygdomsmæssige problemer, netop fordi samfundet udstøder flere og flere. Vi har konstateret og gør det til stadighed, at det er et voksende problem.

Det store flertal, som nu vedtager loven om frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien, bidrager til denne udvikling. Vedtagelsen skal ses i en større sammenhæng, hvor det altovervejende flertal gang på gang prioriterer materielle forbedringer for to tredjedele af befolkningen på bekostning af den ene tredjedel, der befinder sig som udstødte, holdt uden for det vel-dækkede bord.

Ved vedtagelsen af dette lovforslag har dette store flertal vist, at man i dag ikke har vilje til at forbedre forholdene på de lukkede psykiatriske hospitalsafdelinger, selv om man udtrykker et ønske om at gøre det. Prisen for forbedringer er den ringe sum af 160 mio. kr., og denne udgift vil kunne spredes ud over en kortere årrække.

Det havde været politisk klar tale, hvis flertallet afviste forbedringer, netop fordi psykiatriske hospitalsafdelinger har fået den rolle i samfundet at være de dårligst udstyrede, at have den største gangbelægning og ringeste personaledekning. Det havde været klar politisk tale, hvis flertallet havde sagt: Det drejer sig mere om menneskebehandling end om anskaffelse af fine, dyre, matforkromede maskiner, men når det drejer sig om menneskebehandling, så siger vi nej.

Ser vi på de store beslutninger, der vedtages af et bredt flertal i Folketinget, er det de materielle statussymboler, de farvestrålende, prangende, miljøødelæggende ting, der hurtigst kan skabes et flertal for. Bagest i udviklingen i det danske samfund står de forlig, som giver forbedret livskvalitet, arbejde, undervisning, rene miljø og kulturindhold. På den måde hænger det sammen, for flertallet skaber ved sin prioritering en større udstødning og derved en forøgelse af afvigergruppen.

Derfor må SF kondolere med sejren. Med denne beslutning bringer flertallet sig selv lidt længere væk fra en løsning af de menneskelige